

„...Treceți pe Bulevardul Diaconovici Loga, opriți-vă un pic în fața a două clădiri care sunt mai apropiate ochilor, cea de-a treia e mai ferită. Una, la numărul 38 trebuia să fie Ambasada Germaniei. Nu mai e. Bălăria crește văzând cu ochii, depășește un stat de om normal. Mai mult, nu se mai vede nici placa comemorativă, care atestă că acolo a fost sediul Securității. Dacă zidurile ar putea vorbi, o, câte ar spune! Numai că acolo, unde se striga: „Nu bate, nu bate!”, s-au auzit râsete de copii, fiindcă după ce a fost Securitate, a devenit grădiniță. Foarte bine! Dar nici măcar sediu pentru ambasadă nu mai e? Cui o fi fost vândută clădirea, în momentul de față în mare paragină? Mergeți mai departe, un pic...în fostul subsol al Băncii Agricole. Nu se mai vede nimic din vechile celule, multe oarbe. În schimb, în curte este o altă clădire aparținând Securității, Celularul 9, cum se spunea, care avea în subsol peste 28 de celule. Cu bunăvoința unei familii care locuiește acolo am fost în subsol. Sigur, nu mai există lucruri care ar putea vorbi, dar se văd vechile împărțiri fiindcă oamenii, din celule au făcut boxe, normal, firesc. Mai mult chiar, a existat un soi de tunel care comunica între cele 3 clădiri. Sigur, câteva scânduri acoperă și închid tunelul. Mai e nevoie să se vorbească despre ele? [...]Când nu vor mai fi supraviețuitori, pentru că timpul își toarce firul înainte, cine va mai spune că-n clădirile de la 38, 40 s-au plâns lacrimi amare, ba mai mult, au fost duși și aruncați în gropi comune, în cimitirul săracilor, oameni despre care s-a spus că au murit de infarct, de stop cardiac, de diverse tipuri de atacuri cerebrale, și care n-au mai ieșit vii din subsolul Securității, sau tot de-acolo au fost vărsați la Tribunalul Militar cu sentințe grele.”

(fragment din interviul realizat cu I.S., de Simona Branc, la Timisoara, in 30.10.2000)